

- Az iskola épülete 1938-ban már nem volt megfelelő, sem az istálló, sem a magtár. Őt azért hívták oda, hogy tekintse meg az épületegyüttest, majd készítsen egy tervet, hogyan lehet minél gyorsabban és olcsóbban kijavítani a hibákat. Végig is nézte, kezdve a főépülettel, majd elmagyarázta, hogyan képzeli a javításokat. A régi, uradalmi istállóval egyáltalán nem volt elégedett, azt mondta, ide kisgazda istállót kell építeni, ahol minden van, takarmány-előkészítő rész, tejhűtő és tároló, külön hely a beteg állatoknak. A magtárat is kifogásolta, nagyon kicsi volt. Csak a pincével volt megelégedve, ott lehetett terjeszkedni, jó húsz méternyire. Aztán lejött a kertbe, megnézte a faiskolát. Épp ott tartózkodtak a diákok gyakorlaton. Nagyon tetszett Károly bácsinak a kert. Első kérdése így hangzott: Batul és Ponyik alma van? Mondtam, van. Mennyi? Hát, mondom, egy-egy sor. Igen, és Jonathan miért van tíz sor?, kifogásolta. De, mondom, tetszett neki a jeltáblázás, a törzskönyvezés, meg is dicsérte. De nemcsak gyümölcsfa volt ott és szőlőoltvány, hanem ezer rózsabokor is, pont akkor virágoztak másodszor.

(Folytatjuk)

* * *

100 éve született

báró Lukács Miklós

1905. február 4-én született Gyulán, 1986. november 1. napján Budapesten hunyt el.

Édesapja *erzsébetvárosi* Lukács György (Nagyvárad 1865. szept. 10. - Budapest 1950. szept. 28.) Dr. jur., cs. és kir. kamarás, v.b.t.t., m. kir. vallás és közoktatásügyi miniszter, az Országos Magyar Képzőművészeti Társulat elnöke, a Magyar Revíziós Liga ügyvezető elnöke, a TBC elleni küzdelem jeles képviselője, Békés vm. és Hódmezővásárhely szab. kir. város főispánja, országgyűlési képviselő. Édesanyja *perényi báró* Perényi Marjorie Csillagkeresztes hölgy.

Tanulmányait 1926-1928-ig a lipcei konzervatóriumban, 1928-1930-ig a berlini Zeneművészeti Főiskolán végezte Julius Prüwer, Artur Schnabel és Paul Hindemith vezetésével. 1930-1943 karmester különböző német színházaknál (Hamburg, Osnabrück, Münster i W, Greifswald), 1943-1978 (nyugalomba vonulásáig) a Magyar Állami Operaház karmestere, 1946-1950-ig főtítkára, 1944-ben és 1966-1978-ig igazgatója. Operaelőadásokat és hangversenyeket vezényel idehaza és (1930-1943 és 1958 után) külföldön. Munkásságának súlypontja: Brahms, Bartók, Kodály művei, Wagner zenedrámái, Verdi operái.

(Forrás: Brockhaus és Riemann: Zenei Lexikon II. kötet; Gudenus János József: Örmény eredetű magyar nemesi családok genealógiája (Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület Budapest 2000.)

* * *

Emlékezés régi csíkiakról, és másokról

1. rész

A Füzetek 2004 július-augusztusi számában már olvashattunk *Tivai Nagy Imre* visszaemlékezéseiből, az örménymagyar Fejérekről szólókat.

Ezúttal más csíki örménymagyarokról rajzolt „arcképeit” közöljük, illetve könyvéből azokat a részeket, ahol nagy valószínűséggel „atyánkfiairól” esik szó.

„A nyomda-szükség kérdése Csíkszeredában akkor vált aktuálissá, mikor 1881 évi karácsonykor Székelyföld címen szétküldöttük az első csíki újság mutatványszámait (..). A lap érdekeltségét a második évben már Udvarhely megyére is kiterjesztettük, hol **Dr. Kabdebó Ferencz** volt a társszerkesztő.”

Itt mondom el, hogy a nevezett társszerkesztő korábban is foglalkozott írással, 1879-ben kötete is jelent meg Nagyszebenben, *Költemények* címen.

Ebből idézek egy verset:

1878. Martius 15-én

*Szabadságunk emléknepja
Fényes, szép ünnepe van ma;
Örüljön hát ifja, véne
E dicső nap emlékére,*

*Hisz e napon hangzott el, az:
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk!*

*Harmincz éven, mit fogadtunk
Azt az esküt megtartottuk.
Szolgaság nincs e hazában,
Foly egyenlő szabadságban
Életünk,
A nagy Isten őrző gondja
Van velünk.*

*Hajónkat sok vihar hányta
A baj, s vészek zátonyára...
Testvérileg tartánk össze,
S lám a hajó nem tört össze!
Tartsunk egybe ezután is
Igazán,
Így majd áldás, s béke lebeg
E hazán.*

*Azokra miért hallgatnánk,
Kik pusztulást jósolnak ránk?
Erős vagyunk a jelenben,
S a jövőt bevárjuk szemben!
És ha onnan baj szállana
Fejünkre...
Hadd jöjjön!
Mi meg nem futunk
Előle!*

*S ha bár egy félvilág törne
Ellenségül e szent földre:
Mi akkor is egymagunkra
Kiállunk a csatasíkra,
S inkább a legvégsőig elveszünk,
De mi rabok, szolgák soha,
Soha többé
Nem leszünk!!*

*folytatjuk
Bálintné Kovács Júlia - Kolozsvár*

* * *

Budai Merza Pál - Brassó

Az aranyvonat árnyékában

Több mint fél évszázados hallgatás és mellőzés után örvendetes dolog, hogy feltárnak dokumentum értékű olyan világháborús eseményeket, amely idáig tabutéma volt.

A Duna TV 2005 január 23-i késő éjjeli, vasárnapi adásában tűzte műsorra az Aranyvonat című dokumentumfilmet. Sikerült végignézni és rájönni arra a több évtizedes sejtésre, hogy a világháború vihara egy alpesi osztrák faluba sodort minket, melynek a neve **Spital am Pyhrn**. Sok gyergyói menekült család végig együtt maradtunk a tartalékos százados úr, *Jakabffy Béla* vezetésével. Mi gyerekek egyszerűen Nagytatinak tituláltuk, de tulajdonképpen az is volt a gyerektársaságban *Ferenczy István, Csongor, Pin-*